

# Aspecte de procedură privind exercitarea acțiunii în atragerea răspunderii administratorului statutar în cadrul procedurii insolvenței împotriva moștenitorilor acestuia, în cazul decesului administratorului statutar

Revista "Dreptul", Nr. 2/2019, pag. 9

Autor: Gabriel Adrian Năsui

Nota - Compartimentul juridic - C.T.C.E. Piatra-Neamț:

Răspunderea reglementată de prevederile [art. 169 din Legea nr. 85/2014](#) are natura juridică a unei răspunderi civile delictuale pentru fapta proprie; această răspundere intervine nu pentru săvârșirea oricărei fapte ilicite, ci numai dacă au fost săvârșite faptele ilicite expres și limitativ prevăzute de dispozițiile [art. 169 din lege](#). Ori ceea ce i se impută recurentului prin raportul de inspecție fiscală – nu se suprapune peste enumerarea limitativ prevăzută de [art. 169 din Legea nr. 85/2014](#), întrucât nu orice conduită ilicită în ce privește administrarea societății poate atrage și răspunderea organului de conducere.

Antrenarea răspunderii membrilor organelor de supraveghere/conducere a debitorului persoană juridică sau a oricărei alte persoane care a cauzat starea de insolvență a debitorului prin faptele expres și limitativ prevăzute, presupune îndeplinirea cumulativă a următoarelor condiții: prejudiciul creditorilor, fapta ilicită a membrilor organelor de conducere/supraveghere sau a oricărei alte persoane vinovate de producerea stării de insolvență, faptă care să se încadreze în cel puțin unul dintre cazurile prevăzute de [art. 169](#), raportul de cauzalitate directă dintre fapta ilicită și insuficiența fondurilor bănești disponibile pentru plata de către debitorul insolvent a datoriilor exigibile și vinovăția concretă a persoanelor a căror răspundere se solicită.

Ținerea unei contabilități fictive presupune că evidențele contabile s-au întocmit sau au fost completate prin consemnarea unor date nereale fie prin omisiunea înscrinerii unor operațiuni reale. În cazul existenței unei acțiuni ilicite (de consemnare a unor date nereale în contabilitate) – aceasta presupune că date sau împrejurări nereale au fost introduse în contabilitate, cu intenția falsificării evidențelor și pentru ca aceste evidențe nereale să fie folosite în vederea producerii de efecte juridice (de regulă aceste efecte sunt reprezentate de denaturarea veniturilor). Omisiunea (inacțiunea ilicită) presupune alterarea adevărului prin neînregistrarea unor date sau împrejurări (de exemplu, neînregistrarea unor mărfuri), neînregistrare care afectează evidențele contabile, făcându-le să exprime o altă situație decât cea adevărată.

Noțiunea de neținere a contabilității în conformitate cu legea deși foarte vagă și generală, cuprinde potrivit jurisprudenței, omisiunea unor înregistrări în contabilitate, greșelile de scriere sau de calcul, ori încălcarea altor reguli ale contabilității – încălcări care trebuie să fie realizate cu intenția de a ascunde active sau datorii. Omisiunile voite de înregistrare a unor operațiuni contabile reprezintă expresia unei contabilități fictive. Neținerea contabilității este în mod cert o operațiune continuă și nu se referă la acte singulare. Tocmai perpetuarea în timp a unei conduite dă caracter ilicit acesteia. (Curtea de Apel Cluj, Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, Decizia nr. 9383 din 4 octombrie 2013)

Întrucât nu intenționăm să ne substituim interpretării date de autor asupra problemei de drept reținute spre analiză în acest articol, vă prezentăm, cu titlu exemplificativ, câteva paragrafe din acest studiu:

*Nu putem totuși să nu remarcăm că în vechea reglementare se vorbește despre persoana care a cauzat starea de insolvență, pe când actuala reglementare sancționează și persoana care a contribuit la starea de insolvență, chiar dacă nu a cauzat-o. Reiese, așadar, o înăsprire a răspunderii prin raportare la elementul raport de cauzalitate.*

*Referitor la prescripția dreptului la acțiune, legiuitorul a stabilit un reper obiectiv maxim, care odată depășit determină prescripția dreptului la acțiune (nu mai târziu de 2 ani de la data pronunțării hotărârii judecătorești de deschidere a procedurii de insolvență). Înăuntrul termenului de 2 ani se impune practicianului în insolvență diligența de a cunoaște persoana care a contribuit la apariția stării de insolvență. Data la care a fost cunoscută această persoană este un reper subiectiv care trebuie examinat în concret de la caz la caz și care se aplică cu prioritate, în ceea ce privește calculul termenului de prescripție.*

(Textul complet al articolului se regăsește în publicația menționată mai sus)